

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 6 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 7 ΤΟΥ ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 551

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- G. BRANDES. Για τὸν Ἰψεν καὶ τὴ ζωὴ του (συνέχεια).
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΓΚΕ-Γ-ΓΕΡΣΤΑΜ. Τὸ βιβλίον τοῦ μικροῦ ἀδερφοῦ (συνέχεια).
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ὕμνοι.
ΜΕΝΑΝΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ. Νέα Βιβλία.
ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ. Τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα.
ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ. Θὰ πεθάνω ἓνα πένθιμο τοῦ χυνοῦ πορροῦ δέλι.
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Τὰ Καλὴμερα στὶς στάνες (τέλος).
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

“ ὝΜΝΟΙ ,”

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὡ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τὸ μαῦρο,
πῶς τονὲ νοιώθω ἀργὰ νὰ μὲ συντρίβῃ!
Τῆ νύχτ' ἀποσταμένος, στὸ καλύβι
σὰ γέρονω, λίγη ἀνάπαψη γιὰ νάβρω,
ξυπνᾷ βαθιά μου ὁ πόνος, ποὺ τὸν κρύβει
κάθε νευρὶ ἀργασμένο ἀπὸ τὸ λαῦρο
τὸν ἀτέλειωτο κόπο, καὶ μὲ θλίβει
τὴν μπόρεσή μου πιά νὰ μὴν ξανάβρω..
Καὶ σὰ ροδιζοντας ἡ αὐγή, ἀπ' τὴν ἄγια
τὴ χρυσαγκάλια τοῦ ὕπνου μὲ τινάζει,
δέχομαι τῆς σκληρῆς ζωῆς τὰ μάγια
καὶ τὴ δουλειά, μὲ φρόνηση καὶ τάξη.
Μ' ἀπ' τὴ βουβή τῆς φρόνησής μου θλίψη
κάλιο ἓνας κεραυνὸς νὰ μὲ συντρίψῃ..

ΓΙΑ ΕΝΑ ΓΕΛΙΟ

Μὲ τὸ χρουστό σου γέλιο ποὺ δὲν παύει,
σοῦ πλάθω ἀληθινὴ τὴ ζουγραφία σου.
Μιά λάμψη αὐγῆς τὸ πρόσωπό σου ἀνάβει,
πλαταίνουν οἱ γραμμὲς τῆς ὁμορφιάς σου,
καὶ κόσμοι ἀγγελικοί, τοῦ ὄνειρου σκλάβοι,
σαλεύουν κι ἀναζοῦν ὁλόγουρά σου.
Ποῖος εἶν' αὐτὸς ποὺ τὸν καημὸ του θάβει
σὰν τῆρατ' ἀντηχοῦνε τῆς χαρᾶς σου;

Γοργοπετᾶ ἡ ζωὴ σου φτερωμένη.
Ὅπου εὐωδιάζει ἀνθὸς τὸ μέλι πίνει.
Κι ὅμως μιὰ Μοῖρα ἀγνώριστη καὶ ξένη
ὠμὲ σοῦ παραστέκει τὴ γαλήνη.
Κάτι ἀθελα τὸ στήθος σου ταράζει,
καὶ σὰ λυγμὸς βαθῆς τὸ γέλιο σκιάζει.

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΠΑΛΙΟ ΠΟΙΗΤΗ

Σεβαστὲ ποιητὴ μου, ἂν σ' ἀγαποῦσα
μ' ὄλη μου τὴν ἀγνή, θεομὴ καρδιά μου,
στὴν ἀδρή σου φωνή, βαδιολαλοῦσα,
τὰ πὶο γλυκὰ συνταίριασα ὄνειρά μου.
Πατέρας μου ἀγαθός. Τὰ βήματά μου
σὺ πρωτωδῆγησες. Καὶ σὰν πετοῦσα
πλάι σου ψηλά, διπλὴ χαρὰ ἢ χαρὰ μου,
διπλὴ ἡ ζωὴ, ἀνοιχτὴ, φεγγοβολοῦσα..
Δὲ σὲ ξεχνῶ. Κι ἂν ἄλλον κόσμον πλάθω,
μιὰν ἀγκαλιά, μιὰ δύναμη, μιὰ ἰδέα,
ποὺ νὰ πλατόνη ὅ,τι ἔκαμες νὰ μάθω
καὶ νὰ στηρίξῃ μι' ἀλικὴ σημαία
ἢ ἔσ' εἶναι βλάστη μου τὸ κρατερὸ
μιὰν ἀστρατὴ, ἀπὸ σέ, φίλι. Τῆ Μοῦσα.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΟΙΗΤΗ

Χρυσὸ παιδί, στὸν ἀλαφρό σου στίχο,
μ' ὄση δέιλια ἡ ζωὴ κι ἂν ἀνασαινεῖ,
γρικῶ μιᾶς ἀγνώρης φωνῆς τὸν ἦχο,
ποὺ ἀπὸ κορφῆς ἀπάτητες διαβαίνει.
Τὸ θεομὸ λογισμό σου ὅπου συντόχω,
μιὰ τέχνη ἀπλή καὶ νέα, συγχορηγημένη
στὸ νόμο τοῦ λιθοῦ κι ὀληθινοῦ, στὸ στίχο
ποὺ κυματίζει καὶ πετᾷ, μ' εὐφραίνει.
Ἡ ἀθάνα καρδιά σου τίποτα δὲν ξέρει..
Ψάχνεις, ὁρμᾶς τὰ πάντα νὰ γνωρίσης.
Πρῶτὴ φορὰ στὴν τρικυμιά τῆς ζήσης
τὸν ἑαυτὸ σου νοιώθεις νὰ ὑποφέρῃ.
Μὲ τὸν καημὸ σου τὸ κοντίλι βάρεις...
Γι' αὐτὸ καὶ συμπονῶ γλυκὰ ὅ,τι γράφεις.

ΓΙΑ ΜΙ ΤΑΠΕΙΝΗ

Πόσο γοργὰ ἡ γλυκεῖα μορφή σου ἀλλάζει.
Πότε βαρεῖα, ὀλοσκοτεινὴ, θλιμένη,
πότε ρόδο ὑπαλό, χαρὰ εὐωδιάζει,
πότε φλόγα καρδιάς ξεχειλισμένη
ποὺ μεθῆσι τὸ γέλιο ἐκεῖ ποὺ σκιάζει,
πότε θολή, πρὸς τὸνειρο δομένη
στὰ μακρινὰ τὸ λογισμό ὑποτάζει,
πότε χαμόγελο, τὸ φῶς πληθαίνει..